

Prædiken til Påskedag 2017.

Tekst: Markus 16,1-8.

På en rejse i Etiopien kom vi til en by ved navn Lalibela. Den er kendt for de helt specielle kirker, som der er mange af i og rundt om byen.

Byen blev skabt af en Etiopisk Kejser som havde den vision at han ville bygge en by som Jerusalem. Så stederne i byen har navne efter alle de steder vi kender fra Det Nye Testamente.

Der er det særlige ved kirkerne, at de er ikke bygget op af granitkvadre eller mursten, de er hugget ud af klippen. Man kan stå på en flad klippe top, og pludselig åbner der sig et hul, og i midten af det hul står der en kirke 14 meter høj, hugget ud ned i klippen. Kirkens form er som et ligearmet kors. Hugget ud som en skulptur ned i klippemassivet.

Et andet sted vi besøgte kom vi til en kirke som var i en klippegrotte, kun fronten var bygget af menneskehænder.

Da vi spurgte dem, hvorfor deres kirker var som en grotte, eller hugget ud ind i klippen, så svarede de, at Jesus blev begravet i en klippehule, og han opstod fra den klippehule.

Og de mener også at Jesu fødested ikke er en stald som vi tænker, men var en klippehule, som blev brugt som ly for får og geder.

Derfor skal en kirke være som en klippehule. Kirken skal også med sin form og arkitektur fortælle Jesu historie. Menigheden mødes så at sige, efter deres tradition, på Jesu fødested, og i Jesu grav. Jesu historie er Kirkens historie. Og Kirken fortæller Jesus historie fra fødsel til død og opstandelse.

Og underlig nok så er Kirkens fødested den tomme grav.

Der skete det som fødte kirken. Der udsprang det budskab som siden er genfortalt af kirken siden, og også i dag samler os til Påskedags gudstjeneste.

Vore kirker afspejler også i deres arkitektur kirkens budskab på forskellige måder. Både i grundform og i udsmykning. På forskellig vis vender kirkebygningen og kirkerummet os mod Gud og mod budskabet. Der er et budskab som er så vigtigt at det kan skrives i sten og bygninger, og dermed genlyde gennem menneskets historie i tidernes gang og genfortælles til stadig nye generationer af mennesker.

Påskedag samler os for igen at fortælle os ind i det håb, som påskemorgen slap løs i verden.

Det håb som gjorde tre kvinder tavse.

Det er jo underligt at Markus evangeliets beskrivelse af Påskemorgen slutter så brat med tre kvinders tavshed. Mattæus og Lukas fortæller at kvinderne fortalte om den tomme grav til Peter og Johannes, og den unge mand i hvide klæder, som Markus nævner sagde da også tydeligt til kvinderne at de skulle sige det til Peter og de andre disciple. Men så slutter Markus med at de sagde ikke et ord, for de var bange.

Mærkeligt men også så naturligt.

Hvordan skal man fortælle at Jesu grav er tom, at han er væk, at liget ikke var der i graven, og hvad er der så sket? Hvem har været på spil? Kvinder vidste ikke hvad de skal tænke, tro eller sige. Det var som om at gravens tomhed også blev deres sinds tomhed. Alt er i det øjeblik taget fra dem. Deres sorg over tabet af Jesus. Deres fælles historie med Jesus er nu uden sted og afslutning. Deres kærlighed til ham er hjemløs.

Gravens tomhed breder sig til kvinderne og de har kun forvirring og tusind spørgsmål, og det eneste som fylder i dem er angst. Hvem kan da sige noget?

Der stod de, og det er vel også der vi mange gange står med budskabet om Jesu opstandelse.

Vi kan vanskelig tro det, vi tør ikke tro det, for hjertet kunne sprænge.

Når jeg læser Det Nye Testaments beretninger om Jesus og disciplene og alle de andre kvinder og mænd som var rundt om Jesus, så er der et ord som nævnes mange gange. De var tungnemme til at forstå det Jesus sagde, og det som skete.

Om andre står at de tvivlede.

Og når man følger begivenhederne efter Jesu opstandelse så går der 50 dage, tiden frem til pinse, før Peter og de andre disciple begynder at tale om Jesus opstandelse. Alle de dage er en vandring i forvirring, tvivl og spørgen!

Der er det underlige med håb, at det kan gøre os tavse.

Det tror jeg er manges erfaring, at det man håber på, tør man ikke rigtigt lukke ind i sindet. Så mange gange oplever vi at de store ting i livet er forbundet med et forvirret håb.

Man forsøger at holde fast i håbet, samtidig med at man forbereder sig på at det ikke sker.

Sådan er livet på så mange måder for os. Vi holder håbet og glæden i kort snor, for nu hvis-? Vi tør ikke sætte ord på håbet. Men vi gemmer det og bærer det med os alligevel.

Og da de tre kvinder gik fra graven, så tavse og tomme, så var det den tomme grav som fyldte i alle deres tanker og i hele kroppen. Og nærmest drev dem afsted så de løb i flugt fra graven.

Menneskelivet er på mange måder sådan for os, at vi lever med et håb, som vi ikke tør snakke om.

Og vi mennesker kan ikke leve uden håb.

Meget få mennesker lever så helt i nuet, at de lever fra sansning til handling. Sådan lever det nyfødte barn, det mærker sult og græder til det får noget at spise. Det mærker ubehag og skriger.

Men der går ikke længe for vi mennesker begynder at have håb med ind i sindet, og siden når vi får bevidsthed, bærer håb med os i bevidstheden.

Og særligt betyder håb meget for os, når vi skal gennem vanskeligheder, eller gennemføre træls arbejde eller tage vanskelige beslutninger. Så finder vi altid et håb, som vi ser frem til, og bruger til at finde livsmod og livslyst med.

Vi bruger ikke håbet til at flygte fra livet med, men vi bruger håbet til at løfte livet med. Til at se os igennem med, til at se fremad med.

Håbet står som et lys foran os, og kaster sit lys på os i nuet. Påskemorgen, med Jesus opstandelse og sejr over døden, er det budskab der står som et lys over hele livet.

Jeg nævnte før lidt om kirkers arkitektur som afspejler det kristne budskab og vor tro. Den grotte kirke jeg så i Lalibela som var udhugget ned i klippen var udhugget som en kors kirke. Og I Christianshede kirke har vi korset på alteret, og Bording kirke er bygget som en korskirke, og har korsfæstelsen som motiv på altertavlen.

Korset er med påskemorgen, i englens ord fra den tomme grav. Som han sagde til kvinderne, *I søger efter Jesus fra Nazareth, den korsfæstede, han er opstået, han er ikke her.*

Det kristne håb, som påskemorgen forkynder os, er at det er Jesus fra Nazareth, den korsfæstede, som er den opstandne frelser. Vores håb er ikke til en skæbnens tilfældige lune, ikke til en kraft i universet, eller til lykkens lottospil.

Den opstandne er ham vi kender fra evangeliets ord, ham der tog imod de små børn, ham der helbredte den spedalske, ham der besøgte den forhadte tolder ved navn Zakæus, ham der rakte brødet til forræderen Judas. Ham der vaskede disciplenes fødder, ham der sagde tag mig og lad disse gå. Ham der på korset sagde: ”Tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør! ”

Det er en som vi kender, der er den opstandne. Og som bærer vores håb.

Som vi mødes af det ved livets begyndelse når dåbsbarnet bæres ind i kirken, og ved døbefonten mødes af ordet: Lovet være Gud, som har genfødt os til et levende håb, ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.

Og det er det samme ord, der lyder ved kisten når vore kære døde bæres ind i kirken. Genfødt til et levende håb.

Ordet fra Påskemorgen favner os fra dåb til grav, og giver os at kunne leve livet i lys af påskemorgens budskab.

Det håb kan jeg bære med mig livet igennem, gennem mine gode dage, og gennem mine nederlag og skuffelser, og i det håb kan jeg se min død i møde.

I englens ord var der en særlig besked til Peter. Sig til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham.

Et mærkeligt ord, men det rummer så meget. Peter havde svigtet Jesus 3 gange. Jeg kender ikke den mand, var det sidste Peter havde sagt om Jesus inden Jesus døde.

Den opstandne sendte en særlig hilsen til fornægteren Peter. Det var som om at Jesus vidste at Peter ville vende tilbage til sit liv, som fisker ved Genesareth sø. Der var hans hjem, der var hans historie, der var hans familie, og der var det eneste han kunne, fiskeriet.

Det er som om at Jesus siger til Peter og til os: I skal møde ham igen. I det liv som er jeres. I den hverdag I kender. Der skal lyset fra påskemorgen lyser og været håbet til hver levet dag. Amen.